

Абдулатифхон ибн Кўчкунчихон
(?-1551-й апрел/май)
(1540-1551)

Самарканд хони бўлган шайбоний хукмдор. У Убайдуллахон ва Барокхон билан биргаликда Хоразмни эгаллаган (1537-38-й.). 1541-йил Самаркандни Бухоро хонлигидан мустакил деб эълон қилиб мамлакатда икки хокимиятчилик вужудга келишига йўл қўйган (1540-50-й.). Барокхон билан биргаликда Карманага юриш қилган. Аммо Кармана хокоми Абдуллахон II бу хужумни қайтарган. Шариат жонкуяри бу хоннинг яхши хислатлари ва кўпгина тахсинга сазовор ишлари бор эди. У ўз халқига ёмонликни раво қўрмади, баъмани қилиқларни батамом тийилди ва зиёфатларни олим – фозилларсиз ўтказмади. Унинг даврида Самарканд шаҳри гуллаб яшнади. Унинг боғлари Эрам боғларидан ҳам гўзалроқ деб таърифланарди.

Абдуллатифхон ўз қариндошлари орасида устун ва шухрати баланд эди. Тарих фанини яхши билар, илм-маърифатлардан хабардор эди. Кеча-ю кундузини тенг соатларга бўлиб ҳар бир соатида муносиб шу бажарар эди. Кучли хофизлари бор эди. Гоҳида шоирлар ва фозиллар билан суҳбат қураар эди. Ўзи эса шеър ёзиш билан кам шугулланган бўлсада, аммо „Хуш“ тахаллуси билан шеър ёзган. Абдуллатифнинг топширигига биноан Маъсуд ибн Усмон Кўхистоний “Тарихи Абулхайрхоний” номли асар ёзади. Бу асар Кўчманчи ўзбеклар давлатига олган Абулхайрхонга бағишланади. Абдуллатифхон 1551-йилда май ойида вафот этади. Ундан Абдол Султон ва Гадоёхон исмли ўғиллар қолган. Қабри Кўчкунчихон мадрасаси (Самарканд)да.